
NIEDŹWIEDNIK (4) *sb m*

niedźwiednik (3), **miedźwiednik** (1); niedźwiednik *SkarŻyw* (2), *KlonWor*; miedźwiednik *RejZwierc*.

-dź- (2), -dz- (2).

Teksty nie oznaczają é; pierwsze e prawdopodobnie jasne (tak w niedźwiedź).

sg N niedźwiednik (1). ◇ D niedźwiednikowi (1). ◇ pl N niedźwiednicy (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI i XVIII w.

Człowiek tresujący i oprowadzający niedźwiedzie; delenitor bestiarum, ductor ursi, mansuetarius, salpistes ursinus Cn (4) : On wie gdzie Komedia ná czyim obiedzie/ Gdzie trąbią Niedźwiednicy/ táńcuią Niedźwiedzie. KlonWor 33.

Zwrot: »dać się jako niedźwiednikowi za nos wodzić« (1): ALe by káždy [...] pomniał ná dzień iutrzejły iź nie iego ieft/ [...] pewnieby dał policzek przyrodzeniu śwowlnemu/ á nie dałby mu fie ták iáko miedźwiednikowi zá nos wodzić. RejZwierc 66; [WerReguła 93 (Linde)].

Przen: Anioł (2) : niedzwiednicy Boży/ lą Aniołowie/ ktorzy czárty iáko frogie niedzwiedzie/ aby nam nie szkodzili/ kroczą. SkarŻyw 333, 333.

Synonimy: skomoroch, skomorosza.

MG